

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Kž I 92/05
07.09.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Dragomira Milojevića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Miroslava Cvetkovića, Miodraga Vićentijevića i Sonje Manojlović, članova veća, i savetnika Mirjane Puzović, zapisničara, u krivičnom predmetu optuženih: AA, koga brani advokat AB; BB, koga brani advokat BV, zbog krivičnog dela teška krađa iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. Krivičnog zakona Republike Srbije i drugih, odlučujući o žalbama branilaca optuženih izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Zaječaru K.br. 68/01 od 7.02.2002. godine, u sednici veća održanoj u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku kojoj su prisustvovali optuženi AA i njegov branilac i optuženi BB, dana 7. septembra 2005. godine, doneo je

P R E S U D U

UVAŽENJEM žalbi branilaca optuženih AA i BB PREINAČAVA SE presuda Okružnog suda u Zaječaru K.br. 68/01 od 7.02.2002. godine i to:

- u odnosu na optuženog AA u pogledu pravne kvalifikacije dela i odluke o kazni, tako što Vrhovni sud Srbije protivpravne radnje optuženog opisane pod tačkom I pravno kvalifikuje kao krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačka 1. Krivičnog zakona Republike Srbije za koje ga OSUĐUJE na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci u koju mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru od 7.decembra 2001. do 7.februara 2002. godine;

- u odnosu na optuženog BB, samo u pogledu odluke o kazni, tako što ga Vrhovni sud Srbije za krivično delo prikrivanje iz člana 184. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srbije opisanog pod tačkom II za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim, primenom člana 42. i 43. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, OSUĐUJE na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) meseca u koju mu se ima uračunati vreme provedeno u pritvoru od 7.decembra 2001. do 7.februara 2002. godine, dok se u ostalom delu žalbe branilaca ovih optuženih odbijaju kao neosnovane.

O b r a z l o ž e n j e

Okružni sud u Zaječaru, pobijanom presudom, oglasio je krivim optužene:

- AA zbog krivičnog dela teška krađa iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. Krivičnog zakona Republike Srbije (KZ RS) i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dve) godine u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 7.decembra 2001. do 7.februara 2002. godine;

- BB zbog krivičnog dela prikrivanje iz člana 184. stav 1. KZ RS i za to krivično delo ga osudio na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci u koju mu je uračunato vreme provedeno u pritvoru od 7. decembra 2001. do 7.februara 2002. godine.

Istom presudom optuženi su obavezani da sudu na ime paušala plate iznose od po 500,00 dinara i da solidarno naknade troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.690,00 dinara, kao i da na ime imovinsko-pravnog zahteva solidarno isplate oštećenoj "VV" iznos od 80.865,92 dinara u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude a za

višak od traženog do dosuđenog imovinsko-pravnog zahteva oštećenog izuzeće se upućuje na parnicu.

Protiv napred citirane presude žalbe su blagovremeno izjavili:

- branilac optuženog AA, advokat AB iz svih razloga predviđenih u članu 367. Zakonika o krivičnom postupku (ZKP) s predlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje, ili ista u pogledu odluke o kazni preinači i optuženom izrekne blaža kazna, a iz sadržine žalbe proizilazi da se predlaže da se prvostepena presuda preinači u pogledu pravne ocene dela;

- branilac optuženog BB, advokat BV iz svih razloga predviđenih u članu 367. ZKP s predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje, ili ista preinači i optuženom izrekne blaža kazna.

U žalbama je stavljen zahtev da optuženi i branioci budu obavešteni o sednici veća u smislu člana 375. ZKP.

Republički javni tužilac podneskom Ktž.br. 216/05 od 18.02.2005. godine predložio je da se uvažavaju izjavljene žalbe u korist optuženih i prvostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Vrhovni sud je održao sednicu veća u smislu člana 375. ZKP, u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branioca optuženog BB, u prisustvu optuženog AA i njegovog branioca advokata AB i optuženog BB, na kojoj je razmotrio spise predmeta zajedno sa pobijanom presudom koju je ispitao u smislu člana 380. ZKP, ocenio navode i predloge koji su izneti u žalbama, predlog Republičkog javnog tužioca iznet u citiranom izjašnjenju, objašnjenja datih u sednici veća, pa je našao:

- da je žalba branioca optuženog AA u pogledu pravne kvalifikacije i odluke o kazni, osnovana;

- da je žalba optuženog BB u pogledu odluke o kazni, osnovana;

- da pobijana presuda kao i postupak koji joj je prethodio ne sadrži povrede odredaba krivičnog postupka na koje drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP, a na osnovu pravilne i potpune ocene izvedenih dokaza prvostepeni sud je potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje. Na osnovu ovoga pravilno je našao da se u radnjama optuženih sadrže obeležja krivičnih dela za koja su oglašena krivim i osuđeni.

Stoga se neosnovano žalbama branilaca optuženih ukazuje na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, a one bi se prema žalbi branioca optuženog AA sastojale u tome jer je izreka presude nejasna i u suprotnosti sa sadržinom izvedenih dokaza, a prema žalbi branioca optuženog BB jer presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama a dati su kontradiktorni sa sprovedenim dokazima, što bi upućivalo na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, pošto žalbeni sud nalazi da presuda nije doneta povredom postupka ove vrste.

Naime, protivno navodima u žalbama, presuda je jasna i razumljiva, sadrži neprotivurečne razloge o odlučnim činjenicama iz kojih se pouzdano zaključuje kako su optuženi AA i BB izvršili predmetna krivična dela i koje su sve radnje preduzeli radi izvršenja istih. Takođe, iz navedenih razloga se vidi koji dokazi potvrđuju odlučne činjenice u izvršenju krivičnih dela i kako je prvostepeni sud cenio izvedene dokaze, a što je sve u skladu sa sadržinom dokaza na kojima se zasnivaju utvrđenja prvostepenog suda. Stoga se u žalbama neosnovano ističe suprotno o učinjenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka iz citiranog zakonskog propisa, ali osim delimičnog navođenja navedenog zakonskog propisa u žalbama nije navedeno ništa konkretnije u čemu bi se ta povreda sastojala, zbog čega je Vrhovni sud prvostepenu presudu ispitao samo u vezi onih povreda na koje pazi po službenoj dužnosti u smislu člana 380. stav 1. tačka 1. ZKP, ali kao što je rečeno takve povrede nisu utvrđene, zbog čega su u tom delu žalbe branilaca optuženih ocenjene kao neosnovane.

Jedino što se u žalbama konkretizuje u vezi ove navedene bitne povrede odredaba krivičnog postupka je u neosnovanim navodima da su razlozi kontradiktorni sa stanjem u spisima posebno u pogledu vrednosti oduzetih stvari sa iskazom predstavnika oštećenog preduzeća i nalazu i mišljenju veštaka, ali imajući u vidu i činjenicu da je

u međuvremenu došlo do promene krivičnog zakona u pogledu imovinskog cenzusa krivičnog dela u pitanju očigledno je da postojanje sitnih protivurečnosti na koje žalbe ukazuju sada nemaju karakter istaknute bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Neosnovano se žalbama branilaca optuženih AA i BB pobija prvostepena presuda zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer je prvostepeni sud, na osnovu pravilne ocene izvedenih dokaza u skladu sa odredbama člana 352. stav 1. i 2. ZKP, odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrdio. Ova ocena vredi i za subjektivne i za objektivne činjenice i okolnosti. Te činjenice sud je utvrdio ne samo na osnovu odbrana optuženih, već i na osnovu niza drugih dokaza navedenih u prvostepenoj presudi koje je uzeo u ocenu i pravilno ocenio, u obrazloženju presude izneo za svoje stavove i ocene, iscrpne, pravilne, a prema tome i za ovaj sud prihvatljive razloge. Nepotrebno je na sve te dokaze i činjenice ponovo ukazivati, zbog čega ćemo skrenuti pažnju samo na one koje smatramo najupadljivijim.

Naime, da je optuženi AA izvršio krivično delo teške krađe iz člana 166. KZ RS prvostepeni sud pravilno utvrđuje na osnovu potpunog i nedvosmislenog priznanja ovog optuženog, zatim na osnovu ocene odbrane BB, iskaza predstavnika oštećenog preduzeća i nalaza i mišljenja veštaka u pogledu vrednosti oduzetih stvari. S druge strane između žalbe i presude i nema spora da je optuženi izvršio ovo krivično delo kako je to utvrđeno i izrekom pobijane presude i u suštini se samo osporava vrednost oduzetih stvari, a i sama žalba na jednom mestu kaže da je i sada to bez bitnog značaja s obzirom na izmenu krivičnog zakona u pogledu imovinskog cenzusa kao kvalifikatorne okolnosti.

Što se tiče krivičnog dela za koje je optuženi BB oglašen krivim prvostepeni sud na osnovu pravilne i iscrpne analize odbrane optuženih utvrđuje činjenično stanje kao u izreci pobijane presude. Naime, pravilno prvostepeni sud imajući u vidu činjenicu da se velika količina cigareta i drugih stvari prevozi automobilom optuženog BB u kasnim noćnim satima sa mračnog i nenaseljenog mesta, pored puta, imajući u vidu činjenicu da se oni poznaju od ranije, da je optuženom BB poznata činjenica da je optuženi AA ranije osuđivan, pravilno iz svih tih činjenica i okolnosti prvostepeni sud zaključuje da je optuženi BB znao da se radi o stvarima koje su pribavljene krivičnim delom i da ih prikriva na način utvrđen izrekom prvostepene presude pod tačkom II. U vezi prednjih činjenica prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude izneo za svoje stavove i ocene iscrpne i pravilne i za ovaj sud prihvatljive razloge koji se žalbenim navodima i neargumentovanim osporavanjem pravilnosti činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi u odnosu na optuženog BB, ne dovodi u sumnju. Ovo tim pre što se u žalbama branilaca optuženih ne ističu takve činjenice i dokazi koji nisu bili predmet razmatranja u prvostepenom postupku, a koji bi mogli utvrđene činjenice dovesti u sumnju, već se samo iznosi sopstvena ocena istih činjenica i okolnosti koje prvostepeni sud imao u vidu i iste pravilno ocenio.

S obzirom na sve to, ne stoje tvrdnje iznete u žalbama branilaca optuženih da je njihovo učešće u izvršenju ovih krivično-pravnih radnji pogrešno utvrđeno, to optuženi BB nije znao da se radi o stvarima pribavljenim krivičnim delom, te da su stvari koje su oduzete manje vrednosti.

U takvoj situaciji neosnovano se žalbama branilaca optuženih pobija prvostepena presuda i po osnovu iz člana 367. tačka 3. ZKP.

Imajući u vidu da su sve odlučne činjenice pravilno i potpuno utvrđene, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak o pravilnoj oceni radnji optuženih AA i BB, pa je pravilno odlučio o njihovoj krivici. Pravnom kvalifikacijom iz izreke prvostepene presude u odnosu na optuženog BB – član 184. stav 1. KZ RS – pravilno je primenjen krivični zakon. Na osnovu utvrđenih činjenica pouzdano se zaključuje da je optuženi BB izvršio ovo krivično delo i da se u njegovim radnjama stiču bitna obeležja istog za koja je oglašen krivim, naravno, subjektivne i objektivne prirode.

Takođe, Vrhovni sud nalazi da je prvostepeni sud i u odnosu na AA na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primenio tada važeći krivični zakon tako što je radnju optuženog opisanu pod tačkom I kvalifikovao kao krivično delo teške krađe iz člana 166. stav 3. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS, s obzirom na način izvršenja krivičnog dela krađe kao i vrednost pribavljanja imovinske koristi.

Međutim, kako je u međuvremenu od donošenja prvostepene presude stupio na snagu Zakon o izmena krivičnog zakona Republike Srbije ("Službeni glasnik RS" br. 10/2002 od 1.marta 2002. godine) i kojim je propisano da krivično delo iz člana 166. stav 3. KZ RS postoji ako vrednost ukradenih stvari prelazi iznos od "850.000,00 dinara", a stav 2. istog krivičnog dela postoji ako vrednost ukradenih stvari prelazi iznos od "300.000,00 dinara" izostao je iz radnje optuženog ovaj kvalifikatorni elemenat navedenog krivičnog dela jer je nesumnjivo utvrđeno da je optuženi

svojim protivpravnim radnjama ostvario imovinsku korist u iznosu od 321.492,40 dinara, pa protivpravna delatnost optuženog AA sada sadrži zakonski element bića krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS kojom odredbom je, pošto je reč o delu manje društvene opasnosti zaprećena i blaža kazna, kako u odnosu na posebni zakonski minimum, tako i u odnosu na posebni zakonski maksimum kazne.

Odredba člana 4. stav 2. KZ SRJ pripisuje, da ako je, posle izvršenja krivičnog dela izmenjen zakon, primeniće se onaj koji je blaži za učinioca, pri čemu je ta primena obligatorna, ako je krivični zakon izmenjen posle izvršenja krivičnog dela, a učiniocu još nije izrečena pravnosnažna sudska presuda.

Zato je Vrhovni sud u tom delu uvažio žalbu branioca optuženog AA, preinačio prvostepenu presude u pogledu pravne ocene dela ocenivši da radnje optuženog sadrže zakonske elemente bića krivičnog dela teške krađe iz člana 166. stav 2. u vezi stava 1. tačka 1. KZ RS.

Ispitujući pobijanu presudu pogledu odluke o kazni Vrhovni sud nalazi sledeće:

U odnosu na optuženog AA, imajući u vidu izmenjenu pravnu kvalifikaciju dela, na blažu, i dajući utvrđeni olakšavajući, a i otežavajućim okolnostima zbog ranije osuđivanosti optuženog onaj značaj koji u slučaju ovog optuženog i zaslužuju i da se u žalbi branioca optuženog ne navode neke značajnije okolnosti koje od strane prvostepenog suda nisu cenjene a koje bi mogle imati uticaja na kaznu, Vrhovni sud je optuženog AA osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) meseci, nalazeći da ove kazne odgovaraju težini krivičnog dela i stepenu krivične odgovornosti optuženog kao učinioca i da će se istom postići svrha kažnjavanja predviđena članom 33. KZ SRJ, pa se stoga suprotni navodi u žalbi branioca optuženog AA ocenjuju kao neosnovani.

U odnosu na optuženog BB, Vrhovni sud odlučujući o kazni, nalazi da utvrđene olakšavajuće okolnosti od strane prvostepenog suda, navedene u obrazloženju pobijane presude, kojima je dat karakter osobito olakšavajućih okolnosti opravdavaju izricanje blaže kazne od one koju je izrekao prvostepeni sud, pa je optuženom izrečena kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) meseca, u uverenju da će se istom postići svrha kažnjavanja predviđena članom 33. KZ SRJ, pa je u tom smislu uvažanjem žalbe branioca ovog optuženog i preinačena prvostepena presuda.

Iz iznetih razloga, na osnovu člana 391. ZKP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar Predsednik veća-sudija

Mirjana Puzović, s.r. Dragomir Milojević, s.r.

Za tačnost otpavka

dc